

at jeg for mit Vedkommende er fuldkommen af den samme Mening, som dengang lebede mig til at gaae ind paa Forslaget, nemlig at der er en stor Opfordring til at foranledige en ny gennemgribende Revision af de forskjellige Regulativer, som nu ordne flere af de meest indgribende Forhold ved Theatret, og at en saadan Revision heller ikke bør foregaae, uden at der gives Leilighed for de Medlemmer af Theatrets Personale, der baade have det største Kjenndskab til Forholdene og størst Interesse i sammes bedste Ordning, til at komme til at udtale sig derom.

Jeg troer saaledes, efter de Dittringer, jeg her har havt den Ære at fremkomme med, at man maa erkjende, at flere af de væsentlige Formaal, som tilsigtes ved et saadant Lovforslag, som det nærværende, enten allerede ere blevne opnaaede eller dog ere af den Natur, at de først kunne opnaaes ved en Erkjendelse hos selve Theatrets Overbestyrelse af det Rigtige og Hensigtsvarende deri, samt at der er flere andre Punkter, om hvilke man ligesaa tidt nu, som tidligere, kan sige, at der er tilveiebragt nogen virkelig almindelig eller samstemmende Dom; jeg har navnlig fremhævet to saadanne. Det tør nu vistnok sikkert antages, at det netop vil blive disse Gjenskandte, der fremfor andre ville give Anledning til vidtløftige Discussioner, dersom Sagen bringes til Forhandling her i Thinget, og der vil da med Hensyn til dem upaatvibelig ikke alene fremkomme overmaade stærkt modsatte Anskuelser, men det vil heller ikke kunne undgaaes, at forskjellige Bemærkninger eller Dittringer derom mere ville kunne siges at udgaae fra en theoretisk Anskuelse af Forholdene end fra et reelt Kjenndskab til de ved Theatret virkelig tilstedeværende Forhold, hvad disse Punkter angaaer, hvilket dog maa være det egentlige Afgjørende. Dette er Noget, som man ikke alene kan slutte sig til ved Betragtningen af disse Sagers egen Natur, men jeg vil tilføie, at man ogsaa lettelig kan slutte sig dertil ad Erfaringens Vej ved at erindre sig den hele Forhandling, som fandt Sted om disse Gjenskandte i Folkethinget i Maret 1852. Jeg troer, at Enhver, som har bevaret Erindringen derom, vil finde, at det ikke kan være ønskeligt at bringe denne

Sag til Forhandling her i Thinget, naar ikke en ganske særegen Opfordring dertil maatte foreligge, og en saadan er efter min Overbeviisning ikke tilstede. Jeg skulde derfor være af den Anskuelse, at denne Sag ikke bør videre fremmes og udtale det Ønske, at den ikke bliver det, og især maatte jeg ønske, at den ærede Forslagsstiller, ved de Bemærkninger, jeg her har fremsført, kunde finde sig foranlediget til at tage Forslaget tilbage.

Dankier: Jeg vilde meget gjerne opfylde den høitærede Cultusministers Ønske i enhver Henseende, men forsaavidt han har ønsket, at jeg skulde tage mit Forslag tilbage, saa maa jeg bede mig undskyldt — deri kan jeg fortiden ikke søie ham. Det forekommer mig nemlig, at den høitærede Cultusminister ikke har anført nogensomhelst Omstændighed, der kunde bewirke, at man skulde ønske Sagen standset. Han har sagt, at de Hovedprinciper, som Loven vedkjender sig, allerede faktisk ere blevne anerkjendte af Regjeringen og have gjort deres Nytte; men er det saa, at allerede de Forhandlinger, som her have fundet Sted, have virket nyttigt og heldbringende for Theatrets hele Stilling og for dets Forhold til Staten, saa forekommer det mig ogsaa, at en Lov, hvori disse Principer blive slaaede fast og gennemførte, ikke kan være uheldbringende i saa Henseende. Jeg mener altsaa, at netop den Omstændighed, som den høitærede Cultusminister har anført, at Forhandlingen allerede har gjort sin Nytte, maa være en Opfordring for Thinget til ikke at lade det blive ved Forhandlingen. Den ærede Minister er dernæst gaaet ind paa at omtale flere Punkter af Lovforslaget. Han har om disse bemærket, at de ere omdiskuteerlige; jeg hverken har benægtet eller kan benægte dette, men den Omstændighed, at der er Punkter i Lovforslaget, som ere omdiskuteerlige, kan ikke i og for sig affrække fra at behandle det, naar man erkjender, at det er godt, og den Omstændighed, at disse Punkter, saaledes som de tidligere ere blevne vedtagne i Lovforslaget, eengang ere blevne billigede af den høitærede Cultusminister, maa jo meget lettere berede en Overenskomst med ham, end om dette ikke var Tilfældet. Dernæst siger den